

[Glistrup.]

det sagde han da også i dag: det vil være at nedbryde den hele organisatoriske opbygning, som det har taget den danske fagbevægelse 2 eller 3 eller 5 generationer at bygge op, hvis man virkelig begyndte at røre ved dette lille enkle emne — eller noget i den stil.

Nej, hr. arbejdsminister, det er at viderebygge på det grundlag, som er lagt af fagforeningsledere, af Borgbjerg og Lyngsie, og hvem vi ellers kan nævne, ned igennem de tidligere generationer, dette efterhånden at få tingene tilpasset på en sådan måde, at det kommer til at svare til tidens tarv på et hvilket som helst tidspunkt.

Vi ved jo også, at der bliver sagt — og det var jo navnlig hr. Hjortnæs inde på — ja men vi skal skam fra folketingets side respektere solidariteten. Vel, solidaritet er da en god ting, hvad enten det er solidaritet inden for familien, solidaritet med u-landene, solidaritet med et fodboldhold eller solidaritet med nogle arbejdskolleger osv., men det er jo ikke det, denne problemstilling drejer sig om. Den drejer sig om, hvorvidt man skal tvinges til solidaritet. Lige så vel som solidaritet er en god ting, er kærlighed en god ting, men voldtægt er ikke kærlighed, og det, som man gør sig til talsmand for her fra socialdemokratiets side, er, at man skal tvinge folk til at gå ind i en solidarisk følelse, hvor de pågældende ikke ønsker at gå ind i den pågældende solidaritetsgruppe, og det argument gør ikke indtryk på os.

Derimod er der, når vi diskuterer eksklusivitetsproblemerne, andre ting, som må gøre indtryk på os. Det er for det første at få fastslået, hvor stort problemet i grunden er om de egentlige juridiske eksklusivitetsaftaler. Vi har set det illustreret meget kraftigtovre i Nyborg — eller i Odense, må vi måske snarere sige — her inden for de sidste par uger, hvor vi havde et område, hvor det var så helt åbenbart at der ikke gjaldt nogen eksklusivitetspligt. Det er fastslået ved et par højesteretsdomme, og det var vist fastslået i den pågældende sag af arbejdsretten: alle var helt klar over, at der for sygehjælpere på Nyborg sygehus ikke gjaldt nogen som helst eksklusivitetspligt. Men hvordan handlede rent faktisk folk, der var sat ind til at lede en offentlig myndighed, som var under de regler, der gælder for of-

fentlig administration? Ja dér så vi, at rent faktisk var det altså de radikale og socialdemokraterne, der traf denne SF-løsning, at de var helt ligeglade med hvilke retsregler der i grunden kunne være tale om, idet man rent faktisk fra den radikal-socialdemokratiske side håndhævede denne eksklusivitetspligt. På samme måde ser man skam også på mange arbejdspladser, der ikke er undergivet de strenge krav, som offentlige arbejdspladser er ude for, at man rent faktisk foretrækker at leve under eksklusivitetsreglerne. Jeg gad nok se, hvordan det ville gå for den underdirektør i B&W, der inden for sin afdeling derude ville ansætte nogle klejnsmede fra kristeligt fællesforbund, selv om han havde sin juridiske ret til at ansætte 7-8 klejnsmede af den type til at være med til skibsbygning, hvordan det så rent faktisk ville forløbe.

Derfor nærer vi i fremskridtspartiet en betydelig ængstelse over for, at man ved det, som de konservative og kristeligt folkeparti her har fremlagt på folketingets bord, hvor man giver sig til at beskæftige sig med eksklusivitetsaftalerne, at man i virkeligheden ikke har fat i problemets reelle kerne, men at man, med den misforståelse som utvivlsomt vil komme ud af en vedtagelse af det konservative-kristeligt folkepartis forslag ud over landet i retning af, hvad Danmarks radio og de dér installerede programsekretærer vil fortælle i de forskellige arbejdsmarkedsmagasiner osv. om et forslag, der i virkeligheden ingen virkning har, vil komme til at volde ulykker ved at skabe basis for misinformation og misforståelser rundt omkring ud over den danske befolkning. Det er denne sag ikke værd.

Derfor er vi ikke fra fremskridtspartiets side umiddelbart overbevist om, at der ligger den fornødne kulegravning og omtanke bag det forslag, som kristeligt folkeparti og det konservative folkeparti har fremsat i denne sag, men vi er selvfølgelig rede til i udvalgsarbejdet at foretage en nøje kulegravning, en nøje gennemgang af alle de problemer, der knytter sig til de juridiske eksklusivitetspligter og -rettigheder.

Ved en sådan gennemgang må det for os at se i hvert tilfælde være givet, at folketinget først må feje for sin egen dør. Her har vi en situation, hvor man fra kristeligt folkepartis og de konservatives side kommer